

tror, det havde været i alle Parters Interesse, at man havde jævnet den Sag ganske stillfærdigt, men hvis der rejses Indvendinger derimod, er den den stærkeste, der siger Nej, thi det er jo en gammel Venstreopfattelse — om jeg saa maa sige uden at overskride Rammerne for mit Ordførerskab —, at overfor Finanslovspørgsmaal ere de de stærkeste, der sige Nej. Her er det Højre, der er de stærkeste, saa maa vi gaa den anden Vej.

Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) fremhævede som Motiv, vel endogsaa som et Hovedmotiv for hans Vedkommende — det var et Supplement til den egentlige Ordførers Udtalelse, han vilde fremsætte, jeg antager, at Supplementet i nogen Maade maa staa for det ærede Medlems egen Regning, det skal jeg nu overlade til de Herrer, som de ere Venner til —, til kun at gaa med her med en Begrænsning, var, at Kommissionsformændene eller Kommissionerne havde handlet lidt letsindigt ved at stille i Udsigt, at Folk nok skulde faa Penge, de kunde blot begynde at bygge løs. Denne Udtalelse maa staa for det ærede Medlems egen Regning, jeg kan ikke have Part deri, jeg tror ikke, det i Almindelighed kan siges, om der end mulig kan være enkelte Tilfælde, men det bør i alt Fald ikke siges, uden at der gøres Indvending derimod, naar det ikke just er bevist. I Almindelighed kan det ikke siges, at det er Kommissionernes Skyld. Men Sagen er, at Folk ere vante til at se, at naar man søger, faar man; der har været Penge nok i de forløbne 10 Aar, og den enkelte derude i Kommunerne ræsonnerer ikke over, hvorvidt der nu kommer flere Krav, end der kan fyldestgøres, men naar de søge, og Kommissionen ved den første Besigtigelse ikke gør Indvending mod, at de fare videre med deres Forehavende, give de sig hen i Haabet. Men Kommissionen kan ikke sige: Du kan ikke gøre Regning paa at faa noget, og saa blive de ved at forberede Arbejdet for at komme i Besiddelse af dette Jordstykke og det Hus, de agte at opføre derpaa, og det tror jeg ikke, man kan lægge Kommissionen til Last.

Til det ærede Medlem fra Faaborg (Christiansen) maa jeg sige, at naar han bebrejdede mig, at jeg ikke havde citeret ham udtømmende, gør han mig Uret. Jeg citerede just det, han beklagede sig over ikke var citeret. Jeg sagde just, at Højres Stilling for saa vidt ikke overraskede mig, som det ærede Medlem fra

Faaborg ved første Behandling havde givet en Antydning deraf, og jeg beklagede kun, at hans Antydning nu havde fundet saa virksomhedsfuld en Tilslutning, som Tilfældet er, og det beklager jeg fremdeles.

Til den højtærede Landbrugsminister har jeg ikke mange Bemærkninger at gøre. Jeg kan i nogen Maade dele den Betragtning, han fremsatte om, at der fra den første Periode er opsparet en Del Millioner. Men det er jo ikke saadan, at disse Millioner ligge i en Fond, og at man kan sige: Der ligge de, de have en Gang været bevilgede, og nu tage vi dem og anvende dem til det oprindelige Formaal. Saaledes ligger Landet ikke og Pengene ikke heller. Men der kan være et Motiv dertil. Derimod synes jeg, vi skulle anlægge en noget anden Betragtning med Henblik paa Tillægslaanene. Der overfor have vi nogen Ret til at hævde, at det ikke er Nybevilinger. Der er til denne Serie af Statshuse i sin Tid bevilget et Beløb, men det er ikke forbrugt. Nu give vi visse Regler om Tillægslaan, og disse Tillægslaans Reglers Fyldestgørelse sker ved de uforbrugte Millioner, som desværre ikke ere opsparrede, idet de ere anvendte til andre Formaal. Men jeg tror ikke, man kan gøre Krav paa, at de 4 Mill. Kr. nu skulle anvises til Afbalancering af Underskuddet paa den nye Lov, og det sagde den højtærede Landbrugsminister vist heller ikke saa bestemt, saa derom er der ikke Strid.

Med Hensyn til Laanesummernes Overskridelse af Lovens Normalsum sagde jeg udtrykkelig, at jeg vilde ikke bebrejde Kommissionerne noget for det, her forelaa. For det første var det Begæringer, der vare fremsatte, Sagen var ikke endelig afgjort, og endelig forstaar jeg meget vel, at Kommissionerne kunne have meget vanskeligt ved, naar Overskridelsen ikke er særlig stor — og det er den jo kun i Roskilde Amt, der er den særdeles betydelig —, i første Omgang allerede at sige: I have forlangt for meget, thi ogsaa der gælder en vis Tro paa den skabte Tradition, det erkender jeg. Men jeg har henstillet til den højtærede Minister og derigennem, om man vil, til Kommissionerne at tage Hensyn til, at i Fremtiden er der ikke Overflod af Penge, og derfor gælder det nu, da vi have hævet Laanegrænsen saa højt, som vi have efter den sidste Lov, at respektere denne Grænse. At det ikke sker i denne Omgang i stort Maal, bebrejder jeg hverken Landbrugsministeren eller Kommissionerne. Jeg ønsker ikke, man skal rejse ud i Landet og sige: I skulle